

KINDEREN AAN DE TELEFOON

door

NANNIE VAN WEHL.

Ik heb een lief, klein vriendinnetje van vier jaar. Als ik zoo 's morgens haar moeder weleens opbel, heb ik heel veel kans, haar hoog stemmetje te hooren, dat heel duidelijk zegt: „Met wie spreekt Suusje Vermeer?” Zie je — daar kan je wat mee beginnen.

Onlangs belde ik het huis op van de familie Laagland. Ik moest meneer Laagland hebben over ernstige dingen.

Het was zeven uur in den avond, dus alle Laaglanden en Laaglandjes waren thuis. Een lijkige jongensstem antwoordt: „Ja?”

Nu wist ik immers niet eens, of ik wel goed verbonden was. Ik: „Spreek ik met het huis Laagland?”

Onverschillig terug: „Ja,” oftie dacht: „met wie anders?”

„Nu, je spreekt met mevrouw van Wehl, kun je je vader eens even voor me roepen?”

„Die is ter niet.”

„Kun je dan een boodschap van me aannemen?”

„Wa zeggie?”

Ik begon ongeduldig te worden en zei scherp:

„Toe, alsjeblieft, leg jij nou de telefoon neer en haal iemand anders.”

„O!”

En stel je voor, daar ging de telefoon op den haak en was de verbinding dus verbroken.

Ik dacht: „als ik straks weér opbel, dan is misschien die sukkel naar bed.

Een half uur later bel ik weer op.

En tot mijn ontstemming dezelfde lijkige jongensstem:

„Ja?”

„Je spreekt met mevrouw van Wehl, is je Vader nog niet thuis?”

„Nee.”

„Met wie van de Laaglandjes spreek ik?”

„Met mijn.”

„Wie is mijn?”

„Ikke!”

„Hoe heet je?”

„Gijs.”

„Zie zoo, nu zijn we er. Zeg een anderen keer duidelijk: „U spreekt met Gijs Laagland. En ga nu eens je Moeder of je oudste broer halen.”

Geen woord meer. Ik hoorde weggaande voetstappen, roepen, en daarna aandrivende voetstappen. En toen maakte de oudste jongen Laag-

land goed, wat die andere, die toch al tien jaar bleek te zijn, dus meer dan mans genoeg om een telefoon te bedienen, had bedorven.

Op een School in Nunhead, Engeland, hebben de leerlingen onder leiding van de onderwijzers zelf een telefooncentrale in mekaar gezet. Alle lokalen zijn met de centrale en onderling telefonisch verbonden.

Op den achtergrond van de kiek zie je een telefooncel, waarin men rustig kan staan telefoneeren. De jongelui nemen op het plaatje les in het goed opnemen en neerschrijven van telefonische boodschappen.

Het staat zoo kweek, als kinderen duidelijk en beleefd hun woord doen aan de telefoon.

Met goeden wil en een beetje nadenken kan veel bereikt worden in dit opzicht.



Foto N.R.C.

